

BROQUEVILLE, Charles de, minister (Mol 4 december 1860 - Brussel 5 september 1940).

Van juni 1892 tot 1919 volksvertegenwoordiger Turnhout, daarna gecoöpteerd senator tot 1936. Van 1911 tot 1918 eerste minister, achtereenvolgens van september 1910 tot november 1912 minister van spoorwegen, februari-april 1912, november 1912-augustus 1917 en mei 1926-mei 1931 minister van oorlog (landsverdediging), augustus 1917-januari 1918 minister van staat, 1918 minister van buitenlandse zaken, november 1918-november 1919 minister van binnenlandse zaken en van oktober 1932 tot november 1934 opnieuw eerste minister.

De Broqueville, die feilloos Nederlands schreef en sprak, was niet de Vlaamshater zoals men hem traditioneel heeft voorgesteld. Reeds voor de oorlog diende hij een wet in (juli 1913) die volledige tweetaligheid in het leger zou brengen, van 1 januari 1917 af. Bij de bespreking van die wet had hij zich evenwel verzet tegen de invoering van Vlaamse en Waalse regimenten. Tijdens de Eerste Wereldoorlog heeft hij gepoogd, (om zuiver politieke redenen, nl. het schaakmat zetten van het activisme en het bewaren van het Belgisch unitarisme) aan de Vlamingen toegevingen te doen, maar daarin werd hij bestreden, zowel in de schoot van de regering als in de kringen van de Frontbeweging. In 1933 liet hij de privé-milities verbieden.

LITERATUUR: L. de Lichtervelde, *Broqueville, Charles de*, in *Biographie nationale*, XXIX, Suppl. I, (1957, kol. 369-377).

LUC SCHEPENS